

100 szóban Budapest

2019

BEVEZETŐ

Immár ötödször írtuk ki 100 szóban Budapest című pályázatunkat, amelyre évről évre egyre több munkát küldtek be amatőrök és profik, fiatalok és idősek, fiúk és lányok és sokan mások, így a zsűrinknek is egyre nehezebb dolga volt a száz legjobb történet kiválasztásakor. A végső döntéseket az idei évben Székely Kriszta filmrendező, Jakab Juli színész és dramaturg, Busa Pista zenész és Nagy Dániel Viktor színész hozták meg. A történetek a POKET-nek köszönhetően idén is több ponton elérhetőek lesznek a városban, és így még több emberhez jutnak el ezek az izgalmas és eredeti pesti mesék.

És hogy mi minden fér bele nagyjából százszor száz szóba? Izgalmak a BKV-n, gyerekkori emlékek a Margitszigetről, réveteg hajnali várakozás a Blahán: szerzőink érzékletességgel foglalják össze sokszínű és eredeti Budapest-élményeiket, így egy-egy pillanatra bennünk, olvasókban is megelevenedik a nosztalgia, a bánat és az öröm, az elégtétel vagy éppen a csalódottság, amit ők egyszer itt, Budapesten éreztek.

A pályázat ötlete eredetileg a chilei Plagio csapatától származik, a koncepciót a Mindspace hozta el Magyarországra. Az együttműködésért hálával tartozunk a CAFe Budapest Kortárs Művészeti Fesztiválnak, nélkülük nem jelenhettek volna meg ezek az érdekes és őszinte budapesti történetek.

Illusztráció

Moroncsik Ádám

NŐ AZ ERKÉLYEN

Laczkó Ilona

Nagyapával sétáltunk, akkor láttam meg őt a Thököly úton. – Mit néz az a nő az erkélyen? – Az egy szobor. – Nem hiszem, mindjárt int nekem. – Próbáld meg! Integtettem, de nem történt semmi. – Tényleg csak egy szobor. – De nem akármilyen. – Valami híresség? – Nem. Ő egy legenda... Férje az esküvőjük után kapta meg a behívóját az első világháborúba. Ezt követően minden délután innen figyelte a visszatérését. Teltek a hetek, egyre szomorúbb lett. Spanyolnáthában megbetegedett, de lázasan is az erkélyen várta rendíthetetlenül. Meghalt. A férje másnap egészségesen hazaérkezett. Bánatában állíttatta e szobrot, és az erkélyt befalaztatta.

AKADÁLY-DAL

Czégé Imre Pál

Lehel térnél három járda, egyik végén sincs lejtő, rámpa. Kanyargunk és kerülgetünk, Nyugatinál át nem megyünk. Villamossal szinte egy ugrás Káposztásmegyer, csak odáig alacsony padlós szerelvény nem megy el. Busszal utazni a városban viszont sokféle lehet, ha a sofőrnek kedve van vinni kerekesszékeket. Új a metró, szinte csoda! Vajon mikor jut le mindenki oda? Szép város Budapest, szeretnénk ezt látni! Jár az élmény annak is, ki két lábon nem tud járni.

HAJNALI POZITÍV

Kecskeméti Dávid

Nyilván random mentődolgozónak szólt, nem személyesen nekem, de ez csak emeli a fényét: A Papp Károly utcában van egy pékség, közel a Honvéd Kórházhoz. Megálltunk előtte a mentővel, be akartam tárazni kaját, de kiderült, hogy nem lehet kártyával fizetni. Mondtam, OK, akkor hagyjuk, majd lesz egy kórházi büfé meg ATM még a nap folyamán. A pultoslány fanyalgott egy kicsit, de hajlandó volt sztorizni. Már a szomszédos dohányboltban álltam, amikor megjelent talpig lisztesen a pék, hozta a szendvicsemet meg a kakaós csigámat, törve a magyart (albán a srác szerintem) azt mondta, egészségedre, és elszaladt. Én meg köpni-nyelni nem tudtam.

ÉVA NÉNI PADJA

Gergely-Péché Éva

Szeretem az idős embereket. A nagymamám, akihez erősen kötődtem, kilencvenhét évig élt. Éppen ezért ma is felfigyelek arra, ha valahol nagyon idős emberekről hallok. Az év elején meglepődve olvastam arról, hogy lakókerületünkben él egy százegy éves néni. Éva néni kora ellenére még mindig aktív volt, naponta lesétált Gellérthegy utcai otthonából a Csészényi kávézóba. Sajnos azonban már nem bírta egyvégteben megtenni az utat, a Falánk-faló kocsmával szemben meg kellett pihennie. A korlátan üldögélt. Barátja, a kocsmagazdája kijárta, hogy pihenőhelyére pad épüljön. Éva néninek ez volt az utolsó születésnap ajándéka, de a padnál most is hirdeti a tábla: Sasvári Éva pihenője.

BUDAPESTORSZÁG

Matola Szilvia

A tikkadt nyári délutánon a vonat indulására vártunk, hogy a kerekek minden fordulásával lassan magunk mögött hagyjuk a katlanként izzó várost. Az ülések egyikén egy kisfiú beszélgetett lelkesen: – Tudod, anya a Duna nagyon tetszett. Honnan jön a sok víz, hogy nem fogy el? A mozgólépcsőn miért nem mosolygott senki? Én, ha mindennap mozgólépcsőzhetnék, állandóan mosolyognék. A tér a királyokkal szép volt, de rajtunk kívül senki nem beszélt ott magyarul. A legeslegjobb a fagyis volt és az állatkert, igaz, a zsiráfól kicsit félttem. A vonat lomhán elindult. A kisfiú felsóhajtott: – Szép ez a Budapest, de azért jó lesz hazamenni Magyarországra.

ECCE HOMO

Koknya Dorottya

Tudom, mit reggelizik. Tudom, mit olvas, mit hallgat. Ismerem a kollégáit. Tudom, melyik a kedvenc pulcsija. Láttam letörten és láttam boldogan. Láttam hullafáradtan, zaklatottan, és még úgy is helyes. Láttam, hogyan bánik az idősekkel. Imádom, hogy más dezodort hord télen, mint nyáron. Még azt a rettenetes túraszandált is stílusosan viseli. Most épp növeszti a szakállát, bár a rövidebb fazon jobban áll neki. Lehetne szerelem, de sosem fogom megszólítani a Kosztolányi és a Keleti között.

NOSZTALGIA

Kondra Katalin

Nyugati pályaudvar, aluljáró. Tizenéves lány, kezében „100 forintért abbahagyom” felirattal ordítózva ugrál. Ötvenes nő jön, a lány felcsillan. – Adsz egy százast? – kérdi. – Folytasd csak, bírom az ingyencirkuszt – szól a nő és leül a földre. – Csövezel? – bámul a lány. – Nostalgiazok. – Mi? – Tudod, nagyon emlékeztetsz tizenéves önmagamra. – Nem mondd! – Én is kipróbáltam ezt. – Mit? – Önkifejezni magamat. – Én pénzt keresek. – Arra is kaptam egy tuti tippet. – Komolyan? – Aha! – Biztos bejött, mert király a szerkód, mi volt és ki mondta? – Anyám. Azt mondta, dolgozzak.

HÉVEM SZÉPSÉGEI

Sárközi Richárd

üres óriásplakáton graffiti
a nők vigyázzban állása a megállóban
az érkező szerelvény irányába forduló tekintetek
egy idős férfi hátrafésült haja
egy idős nő kalapban
gyerek himbálózó lába
alagútban a mobilvilágította arcok
a rég nem látott ismerősök beszélgetése
lejár, kilyukasztott jegy könyvjelzőként
csivava mellényben, azon OIG kitűző
fiatal lány kezében táska, aminek a fogantyúját két kézzel tartja
a táska gyűrődései
ismerősnek integetni a tömegben keresztül
jegyzetfüzetben a rázkódástól girbegurba betűk
a hideglisztezte kézfejek
ajtónyitáskor az ajtóban állók lehellete
az egyszerre dülöngélő fejek
a kétülésen kívül ülők beülése
gyors keresztvetés a templom mellett
végállomástól végállomásig utazni
hidegtől megfáradt koldus ölében betakart kiskutya

KÁTYÚS MAGDI

Forgács Péter

Hosszú volt a tél. És kemény. Magdi mama utcájában még májusban is kis tócsák jelezték a kátyúkat. Szabálytalanul hálózták be az úttestet, a gépkocsik csigatempóban szlalomoztak közöttük. De még így is előfordult, hogy behajtottak egyikbe-másikba, mert sofőrjüket elvakította a tócsáról visszaverődő késő délutáni napfény. Magdi mama első emeleti lakása erkélyén állva, muskátlijai közül leste az utat, és elégedetlenkedve csóválta hajcsavarókkal teletűzdelt fejét. „Nem lesz ennek jó vége” – motyogott az orra alatt. „Még nézni is rossz.” Aztán egy reggel a munkába induló autósok arra lettek figyelmesek, hogy az előttük kanyargó utat virágok díszítik. Éjjel valaki minden kátyúba ültetett egy muskátlit.

Illusztráció
Zsuffa Zsanna

HAGYOMÁNY

Keömley Anna

1982-ben történt. A holland fiú az Astoriánál szólította le a lányt. Útbaigazítást kért tőle, hogy hogy juthatna el a Halászbástyára. A lány épp nyelvvizsgára készült, örült, hogy gyakorolhatja az angolt – no meg tetszett is neki a fiú –, ezért elhatározta, hogy magyarázás helyett inkább felkíséri a Várba az idegent. A Dunára letekintve, az angolórákon szerzett tudását latba vetve, lelkesen sorolta a hidakat, aztán rátért a Parlament leírására. „Parlament?! Minek nektek Parlament?! Az egyetlen pártotok önmagával vitázik?” A lány elhallgatott. Még sohasem tette fel magának ezt a kérdést. „Tradition.” Ez volt az egyetlen angol szó, ami az eszébe jutott.

APA

Beke Bori

Lement cigiért – gúnyolódott anyám, amikor apa egy hangos éjszaka után eltűnt. Tizennégy voltam. Azóta nem láttam. Hiányzik. Szerettem, hogy volt egy tetkója a csuklója belsején. A születési dátumom és egy M. „Mártikám” – duruzsolt mindig, amikor beteg voltam. A tizenötödikre varrattam én is. Ugyanazt, ugyanoda. Huszonkettő vagyok. Gyermeket várok. Tegnap a Blahára mentem dokihoz. Hőség volt, az aluljáróban kosz és bűz. Egy varkocsos fickó tartott meg. Húgyszagú matracra fektetett. „Mártikám!” – hallottam távolról. Amikor magamhoz tértem, a mentős éppen félretolta a varkocsost. Az csak bámult rám. Aztán bátortalanul intett. A születési dátumom és egy M volt a csuklóján.

DAMOJ

Dr. Beck András

Mikor először látták Budapestet, nagyapám és a bátyja gyalog érkeztek a tatai hegyekből, szovjet tisztek vezetésével, rendezett sorokban. A májusi melegben a végtelen törmeléket nézve megpróbálták elképzelni, mekkora épületek állhattak mindenfelé az ostrom előtt. Útközben megtanulták az első orosz szót, „damoj”: tisztbi biztatás, hogy vége a háborúnak, mindjárt mindenki hazamehet. Csak napokkal később, az indulásra kész vagonokat meglátva értették meg, hogy a „damoj” másoknak nem délre van, közel Mohácshoz, ahol a családi földek és a jegyeseik várják őket. Három év múlva csak nagyapám érkezett vissza Budapestre Szjasztrójból, Lengyelországon át vonattal. Testvére üres sírjára a „damoj” szabadfordítása került, „idegen földben nyugszik”.

FAST FOOD, NYÓCKER

Sütöri Ágnes

Szerelmes belém a giroszos. Egy nap nem lát, már hiányzom neki, mondja. Mindennap lát, a szomszéd házban lakom, és napjában többször elmegyek a boltja előtt. Néha bemegyek. Ha csak teheti, kijön a pult mögül, megfogja a kezemet. Tudja, hogy nincs férjem, az első percben lekáderezett, azóta akar engem. Neked van három feleséged, Dzsamal. Igen, de Irákbán vannak. Nem, Dzsamal, itt laknak a Mária utcában, háromszáz méterre innen, veled. Szeresd te csak a feleségeidet. Nem érti, miért ne szerethetne engem is. És azt végképp nem, miért ne lehetnék én is az ő nője. Neki nágy szíve, sókán beleférj szép nő.

MOZGÓLÉPCSŐ

Kertész Éva

A Deák térnél száll fel a metróra. Két hónapja töltötte be a hatvanötöt, nem kell jegyet vennie. Titkon mindig reméli, rászólnak majd: Jegyeket, bérleteket... Hiszen nem néz ki hatvanötnek! De a jegyellenőrök egyszer sem állítják meg. Most meglepődik, amikor a mozgólépcsőnél rákiált az ellenőr: Uram! Ilyen szépen szó még nem csengett a fülében. Kihúzza magát és mosolyogva előveszi a személyijét. Baja eshetett volna, mondja fejét csóválva az ellenőr, nem vette észre, hogy az a lépcső felfelé jön? Fülig vörösödik. Lefelé még hallja, ahogy az ellenőr odaszól a társának: Öregek! Néznek, de nem látnak, csak mennek, csak mennek...

PÓKEMBER BUDAPESTEN

Balázs Tamás

Általános iskolás koromban Pókember szerettem volna lenni. Elképzeltem, hogy mennyire menő lenne, ha a Gyakorló utcában hálójárázva mennék végig a panelházak között. Sajnos az utolsó ház és az iskola közötti területet, magas épületek hiányában, gyalog kellene megtennem. Mama és Papa az Oktogonnál lakik, ha őket szeretném meglátogatni, akkor az Örs vezér tértől a Blaháig egy busz tetején kellene utaznom, viszont ebben az esetben a metró gyorsabb és kényelmesebb, úgyis van bérletem. A Blahától az Oktogonig már tudnék a háztetőkön ugrálva közlekedni. Hamar beláttam, hogy csak New Yorkban tudnék igazán jó Pókember lenni, úgyhogy inkább informatikus lettem Budapesten.

EGY VÁROS

Deák Dániel

Ez is csak egy város. Megszülettem, felnőttem, megláttam a kajszai mosolygást, a puha pillantást a margitszigeti platánfa lombkoronája alatt, levelek, szőke hajzuhatag, érzések kavarogtak a szélben, félszegen odaléptem bolondot csinálni magamból, de kapható voltál, elhívtalak, bólintottál, vártam, késtél, remegtem, megérintettelek, elvirágzott egy csók és egy örökké, ígértem fűt-fát, nekem bárhol, csak veled, neked velem és itt, így itt, együtt, betartottam fűt-fát, és annyi év után is szerelmesen viszem ki az unokáidat a tűzijátékra, mezítláb lépkedünk a rakodópart kövein, az enyhe sodrásban, a fényben, rólad kérdeznek, milyen voltál, mit csináltál, hogyan szerettél minket. Ez is csak egy élet.

Illusztráció

Treszner Barbara

A DÉDI MESÉLTE

Kemény Amira Anna

Dédmamám, Bánfi Jusztínia 1939-ben végzett a Margit körúti angolkisasszonyoknál. Nemrég meghívót kapott egy belvárosi kávéházban tartandó eseményre, a nyolcvanéves érettségi találkozójára. Meglepetésére az akkori huszonnégyszáz fős osztályból valamennyien megjelentek, erőben-egészségben. Az igazi meglepetés az volt, amikor betoppant Aurélia nővér, a most százkilenc esztendősz osztályfőnökük. A régi osztályból huszónhárman Isten szolgálói lettek. Közülük egyetlenegy nem maradt apáca. Hat gyermeke, tizennyolc unokája és ötvennégy dédunokája született. Ez a csodálatos asszony az én dédnagymamám. A régi angolkisasszonyok megbeszélték, 2039-ben újra találkoznak. Aurélia nővér arra kérte őket, hogy a találkozót legközelebb nála tartsák meg.

HOLLÓ UTCA

Szomori Béla

A piszoárnál hárman álltunk. Tőlem jobbra ötvenes, sűrű bajszos has szuszogta ki a száraz vöröset, balra túlvezérelt hipszter próbálta nem telibe kapni a Tisza cipőjét. Engem két vice házmester küldött ide kis terpeszbe merevedni, hogy aztán a velem szemben, fejmagasságban véget érő, ismerős fehér csempét bámuljam, felette pedig a szépen, egyenletesen befűrt lukakat a falon, ahol egykor a konyhánkat díszítő falitányérok lógtak. Ott és akkor, két vadidegen között brunzolva, teljesen új, megszokhatatlan és szürreális érzés kerített hatalmába, hogy arra a pár évre, míg a bulinegyed központja nem lett a Gozsdu, a házunkból romkocsmá, a lakásból pedig, ahol felnőttem, WC lett. 9768

RÁKÓCZI TÉR

Beke Bori

Nagymama a Rákóczi tér sarkában lakott, épp a rendőrség épülete mellett. Apám ott nőtt fel. Ismerte az összes kurvát, akik napközben is kint álldogáltak. Elmesélte nekik, mi volt az iskolában, ők pedig cukorkát adtak neki. Kedvelték őt. Egyik nap iskolából hazafelé menet a Német utca sarkán elbotlott. Vértől feje megijesztette a lányokat, hazakísérték a kapuig. Nyolcéves apám felcsöngetett: „Anyu, elestem és hazahoztak a kurvanénik”. Másnap házi lekváros piskótát ettek a hölgyek. Húsz évvel később galambokat kergettem a Rákóczi tér nagy fái alatt. Öregemberek sakkoztak a padoknál. Nemrég arra jártam. Se kurvák, se galambok, se nagymama.

ALBÉRLET KIADÓ

Beke Bori

A vasárnapi hirdetésre én voltam a negyedik jelentkező. Lipótvárosi másfél szoba, galériás. Másnap reggel 8-ra beszéltük meg, munka előtt. Én előbb értem oda, ő késett tíz perccel. Kérdezte, kérem-e a bútort. Örökölte. Múlt héten mindent Lacinál hagytam, hát kértem. Kedden beköltöztem. Harmadnap elromlott a WC. Hívtam, jött, megjavította. Szombaton leszakadt a redőny. Hívtam, jött, megjavította. Hétfőn csak forró víz folyt a csapból. A fogó mellé hozott egy üveg bort is. Vizespohárból ittunk. Szerda este koncertre hívott. Ő előbb ért oda, én tíz perccel késtem. Nem járt a 6-os. „Most egálban vagyunk” – mondta. Az esküvőnkre pontosan érkeztünk.

ÉRDEKES JOGELMÉLETI KÉRDÉS

Alföldy-Boruss Dániel

– Van egy érdekes jogelméleti kérdés, ami igazából évszázadok óta joghézag a kultúránkban – fogtam az érvelésembe, miközben a nyüzsgő Kisüzemben álltunk sorba a vizsgatemető ivászaton a következő italunkért. – Namármost, az adásvételi szerződés köztem és a kocsmá között csak a pohár tartalmára vonatkozik. A poharat csak haszonbérletbe adja nekem a hely, amíg a terméket elfogyasztom. Csakhogy erről semmilyen bérleti szerződést nem kötünk, így a pohár felett gyakorolt tulajdonjog valójában bizonytalan. – Van egy másik fontos kérdés is – fordult felém kicsit unottan a barátom. – Tényleg? És mi lenne? – kérdeztem megütkezve. – Az, hogy mit iszunk?

DUNAI EMLÉK

Nagy Laura Anna

Félve hallgattam, ahogy apukám a levelet olvasta. Mi lesz, ha a sok korlátozás után a macimat sem tarthatom meg? A küldeményben azonban nem ez, hanem egy VII. kerületi cím állt, amely ezentúl az otthonunk lesz. Odaköltözésünk után két héttel a lakókat az udvarra küldték a katonák. Körülbelül tíz felnőttet kiválasztottak. Köztük a szüleimet is. Éreztem, hogy jobb, ha csendben maradok. „Hová visznek minket?” – kérdezték. „Csak egy kis Duna-parti sétára” – röhögtek. Három óra múlva újra láttam a katonákat, viszont a szüleimet soha többé... Az unokáimnak egész Budapestet megmutattam a rakpart kivételével. Ötéves korom óta nem tudom csodálattal nézni.

AZ ÉVSZÁZAD ÜZLETE

Gentischer Dalma

Van egy furcsa, bokrokkal benőtt kert a budaörsi reptér mögött, az Egér út, a Balatoni út és a vasút sarkán. Megállni képtelenség, a kapu egyik irányból sem látható. De minden húsvét előtt egy hónappal kitesznek egy táblát „kiszívósú húsvéti nyuszi eladó” felirattal. Ezt a táblát húsvét után két héttel „német óriásnyúl kapható” felirat váltja fel, majd újabb hónap elteltével „frissen vágott nyúlhús”-ra cserélik. Nyár elején új tábla került ki a kerítésre „használt nyúlketrec előadó” felirattal. Nemrégiben a tulaj ásót vásárolt. Lehet, hogy már a karácsonyi pontyoknak készül a tó?

CSÚCSFORGALOM

Pétery Dorottya

Költözés miatt megválnék társasjátékkészletem néhány darabjától. Budapesten belül a 4. és 13. kerületekben akár házhoz is viszem – szolt az eredeti hirdetés. A kínálat nagy részét hamar elkapkodták, jöttek és mentek a vevők. Az utolsó játékot végül nekem kellett leadnom, Újpestről telefonáltak érte. Noteszemmel a kezemben kérdeztem, mikor és hol találkozunk? Legyen a Központ, mondta a férfihang. Ott vagyok minden óra 47 perckor, plusz-mínusz kettő. Nyilván őt is feszélyezte a néma csend, amely erre támadt, mert hozzátette: hétköznaponként enyém a harmincas. Sofőrként dolgozom. Csúcsforgalom névre hallgató társasjátékom, azt hiszem, keresve sem találhatott volna jobb új gazdát.

HAJLESZ

Varga Boglárka

Mindig van valami furcsa hóbertom. Újabban a szórakozóhelyek egyedi műanyag poharait gyűjtöm, emlékezetes esték mintegy mementójaként. Éppen legújabb szerzeményemet szorongatva utaztam hazafelé a 2-es villamoson, mikor egy szakadt ruhákba öltözött férfi megszólított: „Kisasszony, nekem adja azt a poharat?” Értetlen arcomat látva folytatta: „Tudja, ebből élek... ahelyett, hogy lopnék.” Majd hozzátette: „Maga úgysis csak kidobná.” Rájöttem: a pohár betét-díjas. „Hát, éppenséggel nem...” – válaszoltam, felé nyújtva a poharat, „de önnek többet ér”. Megköszönte, majd nevetve elmesélte, hogy „nem elég, hogy hajlesz”, a hétfői jégesőben még be is tört a feje. Leszállva a villamosról még hallottam a hangját: „Kisasszony, ma magával fogok álmodni!”

Illusztráció

Bezerédi Zsófi

100SZÓBANNEMLEHET

Papp Adrienn

vettemfrisskiflit. lefőttakáv. hánykorjösszkábé? matutinemma-
radoktovább. vigyázzmagadra. mármosttőrialábam. sziacica-
vangazdád? négyeshatos. tesseneksegíteniéhesvagyok. sziauram.
kösziauram. nabazmeglejártabérletem. esztéká. akkorugorjonkiabu-
gyiból. háromhavit? bocshogykéstem. tendervan. egyhetetúlorá-
zok. areklámszakmailyen. péntekvan. majdlecsúszzhatod. pedigma-
nemtudoktovább. frissítenikéneacévém. ebédszünet. csiliscsirke.
elvitelre. nemkellszatyor. kapásbüfé. presszóhabbal. melbakocka.
brainstorming. kiacélcsoport. miazüzenet. szerintemnemelégerős.
hatmúlt. perszeotthonfolytatom. sziasztokjóhévtvégét. faszkíván.
bocsneharivantüzed? nemdohányzom. százasomsincs. szépasze-
med. kékmétró. kéremvigyázzanakazajtókszáródnak. metrópótló.
elnézéstleszállok. lökjélfelpersze. hádaturi. habosgofri. sétahaza.
futnikéne. nincskedvem. csakazértis. margitsziget. előzzámeg.
mindjártvége. dejólesett. parlament. mennyireszépezaváros.
bocsikicsitmávszagomvan. nembajszeretlek. esemes. estetali?
asszembetegvagyok. mondomtendervan. najóegyórára. mit-
tudoménlegyenablaha. bulinegyed? biztoshogynem. megcsör-
gessem? nemveszifel. hosszúasor. négyirsaitlécci. akkorlegyen-
palack. ropitokvan? majdfigomahajad. deszpaszito? bulibáró.
utsókörlányok. nincsmegatelóm. ottvanakezedben. deszépahold.
deszépmacskavagysanyi. belenélpjakutyaszarba. hagymacsípős?
mostmentelazéjszakai. bepisilek. hívokegytakkert. akurvasokha-
tostazolcsó. honvéduzca26. igenötödik. háromezerhatleszhölgyem.
négybőlkösz. jóéjtviszlátszia. faltólfalig. legalábbfogatkénemosni.
aztmondtdacsakegyórára. igyálsokvizet. leszelakiskiflim?

CITROMSÁRGA

Hinsenkamp Fülöp

A Lövőház utcában ücsörgök egy kocsmában, fölöttem napernyő. Megdörren az ég, elkezd esni az eső. Ömleni. Felbolydul az utca. Aki sétál, elkezd szaladni, de hiába. Egy másodperc bőven elég ahhoz, hogy bőrig ázzanak. A kocsmárosok nagy meglepetésemre eltorlaszolják a bejáratoakat. Először rosszhiszeműen arra gondolok, hogy a vizes embereket akarják kizárni, de hamar rájövök, tévedtem. Perceken belül vízben áll a székem, a vádlim közepéig ér a folyam az utcán. A legtöbb csapos kétségbe esetten meri ki a vizet az üzletéből. Egyet kivéve. Ahol én iszom, a tulaj teljes nyugalommal sétál ki kezében egy sörrel, strandgatyában, és elkezd felfújni egy citromsárga gumimatracot.

TÁRSKERESÉS

Futó István

Feltűnően jóképű, 32 éves, sportos adonisz keresi élete társát azon kedves, megértő, életvidám, kimondottan vagyonos hölgy személyében, aki megosztaná vele Szent István parki (vagy környéki), dunai panorámás, liftes, kívül-belül jó állapotú polgári házban levő, felső emeleti, teraszos, minimum 170 négyzetméteres, 4 szoba, nappali, előszoba, konyha, kamra, két fürdőszoba (külön WC!), gardróbos, igényesen berendezett szerelmi kuckóját. Korkülönbség nem akadály!

NAGYVILÁGI ÁLOM

Tarja Kauppinen

Budapest maga a nagyvilág, a lehetőségek városa – Mari azóta tudta ezt, mint az eszét. Ha felnő, Budapestre költözik. Marinak szerencséje volt, hamar talált munkát – a vásárcsarnokban. Egy baromfiboltba vették fel, tapasztalata miatt könnyedén; odahaza is az ő dolga volt kikészíteni a házi szárnyasokat. Mari egy huszonhat négyzetméteres garzont bérel, onnan jár be mindennap, és aprít, zsigerel, csontoz. És Mari boldog. Száz négyszögöl helyett csupán egy tenyérynyi zugot mondhat ugyan magáénak, s reggelente kakaskukorékolás helyett autózúgásra, a csipkerózsák illata helyett a városi szmogra kel. Ám mindezt álmai nagyvárosában, Budapesten.

BETON

Hegedűs Mária

Fél öt, ideje menni. De a kapualjban való búcsúzkodás pont erre való. Félúton van az elhatározás és a meghátrálás között. Még nem tudtam, hogy négy cukorral iszod a kávé, és nem szereted a zéró kólát, nem tudtam, hogy utálsz zoknit húzni, hogy szerinted az ömlesztett sajt valójában megkövült tej, ahogyan azt sem, hogy a feljárót frissen betonozták. Pedig észre kellett volna vennem, mikor a korlátnak támaszkodtam. De te közelebb hajoltál, és az első csókunkba belefeledkezve nem jöttünk rá, hogy éppen nyomot hagyunk magunk után. Egy pár harminckilences, fekete magassarkúét és egy negyvenkettes adidas cipőét.

NÉGYES VAGY HATOS?

Barva Alexandra

Rossz villamosra szálltam. Megint. Az ember azt gondolná, hogy csak egyszerűen felszáll a négyeshatosra és leszáll a megfelelő megállóban. Na, de azt ki a fene tudta, hogy máshol van a 4-es és máshol a 6-os végállomása? Leugrok a következő megállónál, hogy villamost váltsak. Összeakad a tekintetünk. Hetekig csevegtünk a Tinderen. Helyesebb, mint a képeken. Jön a villamos. Mindketten ezzel megyünk. Megérkezik a 6-os a Móriczra. Látom, hogy a Tinderfiú erőt gyűjt és felém tart. A Gomba túloldalán már integet az aktuális randipartnerem. A Tinderről. Mikor szálltam rossz villamosra?

TEKNŐS

Ecsédi Orsolya

A szél dühösen söpör végig a Duna felett. Pár csepp a betonon, mire összeérnek a foltok, gyanúsán kopog is. Mindenki szaladni kezd. A 105-ös busz megállójának üvegteteje sajnos nem olyan, mint a mesebeli gomba, nem nő az alábújjók számával együtt. A tömegben alig lehet mozdulni, mégis egymás után nyílnak az esernyők. Szorosan egymás mellé illesztve, mindenhol, ahol bevág a jégeső. Mindenki tudja a dolgát, ernyősök előre, könnyelműen útnak indulók hátra. Olyanok vagyunk, mint egy római falanx. Ez lenne a sün? Talán inkább a teknős. Egy japán turistacsoportból és munka után hazafelé igyekvőkből álló ázott, de büszke teknős.

4-ES 6-OS

Szinyei Dalma

Mennyi kéz kapaszkodik, rohanó nap nap után, egyazon villamoson reggel, délben, délután? Hangyányian vagyunk s kezünk mind másra használjuk, ezer dolgot teszünk. Mert kapaszkodik kezekből itt rengeteg; embereket összeadó, embereket elválasztó, gyermeket világra segítő, embereket temető, gitárhúrt pengető, kormányt tekergető, kártyákkal varázsoló, újságot kihordó, bérletet felmutató, szemetet seprő, bankót számoló, bankót elköltő. Dolgozatot író, álmot megrajzoló, szobát színre festő, kéményt kiséperő, csempéket letörlő, alamizsnát kérő, várost megcsodáló, városból elvágó, áldást osztó, sokat sírdogáló, boltot kifosztó, durva és bántó, arcot simogató, a múltó idővel, mind itt kapaszkodik. Látod, így fogunk mi naponta kezét, Te ezt észre sem veszed, béke legyen veled!

CUKRÁSZDAI SZÖSSZENET

Csúcs Dóra

Tekeregni indultam. Így keveredtem el a József körút egyik cukrászdájához. Megkívántam egy sütit. Amíg kiszolgáltak, elbáméskodtam. Amikor felnéztem, a pultoshölgy épp a tányért tolta elém. Két franciakrémes üldögélt rajta, összekapaszkodva, ahogy csak a legjobb barátok tudnak. Felvontam a szemöldököm. Én csak egyet kértem. A hölgy rám mosolygott. „Hát, olyan csálé volt. Dülöngélős. Rondácska. Tettem egyet ezért gratiszba!” Rámosolyogtam, nem vitatkoztam. Szerintem nem volt azzal az eggyel sem baj. Kicsit oldalra billent, mint a pizzai ferde torony. Na és? De ráhagytam. Meghatódva gyúrtem le a krémeseket. Megköszöntem a figyelmességét. És gondolatban húztam még egy strigulát, hogy miért is szeretem Budapestet.

Illusztráció
Schall Eszter

MJEDVEVICS ELVTÁRS

Maróti-Agóts Máttyás

Egy tűzfalon megjelent egy elnagyolt graffiti: Mjedvevics elvtárs rohott szemét. A pestiek elsétáltak mellette, és röhögtek. Egy rendőr jelentette a feliratot a felsőbb hatóságoknak. Ők kiküldtek egy alulfizetett, kedvetlen takarítóbrigádot, de az írás nem tűnt el. Közben már egyes vidékiek is mondogatták egymásnak a presszóban, hogy Mjedvevics elvtárs rohott szemét. Az ügyet ezalatt egyre feljebb adogatták a számléltrán, míg végül már az államapparátus egyes fontos tagjai is ezzel foglalkoztak. Ekkor derítette ki ugyanaz a közrendőr, hogy Mjedvevics elvtárs nem is létezik. A kormány kiadott egy közleményt arról, hogy Mjedvevics elvtárs csak egy gúnynev, de hiába. Mindenki tudta, hogy rohott szemét.

EGY ÉLETRE

Pál-Kovács Zsolt

A nő gyengéden nézte az alvó férfit a villamoson. Az ablaknak dőlő elcsigázott és szép fej mögött épp a Petőfi híd traverzei suhantak el, s bár a nő is ólmos fáradtságot érzett a tagjaiban, úgy érezte, hogy kiugrik a szíve a helyéről. Mert micsoda este volt! Moziban voltak, sétáltak, egy üveg bort lóbálva talán még táncoltak is egy parkban és nevettek, nevettek, egész este. Most nézte a fáradt, alvó arcot és biztos volt benne, hogy ezzel a férfival le tudná élni az egész hátralévő életét. Elmosolyodott. Az esküvőre gondolt. A nő hetvenöt volt, a férfi egy hóján nyolcvan.

HAJNAL VERONIKA

Maksai Kinga

Hajnal Veronika 56 éves, budapesti lakos. Számláit kis késséssel minden hónapban befizeti, adója 1%-át felelős állampolgárként felajánlja egy szervezetnek, aki gyerekeken segít. Bátyja Párizsban él és imádja a képeslapokat, barátnője, Icus egy ideje Bécsben van és szintén rajong az üdvözlőlapokért. Nemrég váltott mobilszolgáltatót, és ha már így alakult, beköttette az internetet is. Veronika a Nők Lapja, a Lakáskultúra és a National Geographic magazin előfizetője. Lakását többen is szívesen megvennék vagy elcserélnék a sajátjukra. Garázsáért akár kétmilliót is fizetnének. Hajnal Veronika két lépcsőházzal arrébb lakik, de a postás egy éve hozzánk dobja be a leveleit.

SZAG

Vogl Anikó

Apai nagyapám a második világháborúban évekig munkaszolgálatos volt vidéken. Később a pesti gettóban élelmiszerraktárban dolgozott, sok embert megmentett az éhhaláltól. Amikor a nyilasok a zsidókat a Dunához vitték, hogy belelőjék őket, nagyapám egy kazán mögött bujkált barátjával, megmenekült. Vidéki családtagjai, szülei, testvérei, sógorai, unokatestvérei, terhes felesége Auschwitzban haltak meg. Nagyapám második felesége a háborúban a kényszermunkából a láger felszabadításakor menekült meg. 1956 novemberében Pesten, a forradalom után előjött az akkor hatéves apámmal rejtkehelyükről, a pincéből. Apám a villamossínek között átkelve szovjet kiskatonák füstölgő koponyatetőit látta a földön. Nagyanyám orrát fintorítva húzta el onnan a fiát. – Menjünk innen. Auschwitz-szag van.

OSZKÁR BÁCSI ÉS AZ USZODA

Haász János

Oszkár bácsi a szomszédunkban lakott, a körfolyosó lépcsőház felőli sarkában. Télen-nyáron kinn cigizett a konyhaablakuk előtt, hozzá olcsó borokat ivott. Imádott a gyerekeknek mesélni a fiatakoráról. Arról, hogy vízilabdázott, „mint minden vagány srác a környéken, focizni külvárosi prolik jártak”. Későbbi olimpiai és világbajnokokról sztorizott, a Komjádi és a Hajós öltözői poénjairól, a kisgyerek Benedekről és arról, hogy egyszer gyorsabban megúszta a százat, mint Csapó Gábor. Oszkár bácsit egyszer mentő vitte el, utána már nem íhatott, nem cigizhetett, gyógytornára és úszni is küldték. Akkor derült ki, hogy Oszkár bácsi még csak úszni se tud. De mesélni – azt mindenkivel jobban.

Illusztráció
Pernyész Dóra

PETŐFI RELOADED

Endrédy István

Késő este metróztunk haza kis családommal. Már nem sokan ültünk a metrókocsiban. Legkisebb gyermekemet a kezemben tartottam, úgy aludt. A Népliget megállónál felszállt 15 marcona fickó, ezerdecibeles „FRADIKA! FRADIKA!” kiáltásokkal. Ösztönösen szorosabban fogtam kisfiamat, próbáltam beburkolni a kezeimmel. Ahogy beszálltak, folytatták az üvöltözést. Feleségem lazán felállt, odasétált hozzájuk: „Alszik a kisfiam, nem tudnátok csendesebben?” Mire az egyikük: „Jaj, bocsánat, nem vettük észre!” És abbahagyták a kiabálást. Nemcsak a feleségem szuperképességén csodálkoztam el, hanem a fradisokén is. Petőfi pedig nyugtázhatja, hogy még ma is működik a „csendesebben vigadjanak, Isten áldja meg kendetek, szegény édesanyám beteg”, és az ultrák elhallgatnak.

EZ

Gulya István

Az nagy kaland volt, amikor vidéki suhancokként felvonatoztunk Budapestre a „Béemmvére”. A vásárváros mindannyiunkat lenyűgözte, nem is tudtuk bejárni az egészet. De mire kiértünk, a vágott Babel-tornyot már elkapkodták. Pesti akarok lenni, sóhajtotta Micu, nekik minden jobb. A kóla és kolbász megvigasztalt, és annak örültünk, hogy azt csinálunk, amit akarunk. Így szabotáltuk el az időt. A busztól futottunk, a Keletiben harmadikra találtuk meg a vágányunkat. Lihegve kérdeztük a kalauzt: ez megy Ózdra? A vasutas szemében irigység csillant, hogy fiatalok vagyunk, pestiek, nekünk még mindent szabad, lekapcsolta az áramot, és nem téve hozzá, hogy csak másnap reggel, azt mondta: Ez.

HÁLÓZATI JELENTÉS

Szaniszló Krisztián

BM. III/III. Csfség. Szigorúan titkos! 3.-J. Alosztály Adta: Bach Sándor (BM) Vette: Kovács Béla r. őrnagy. Idő: 1960. IV. 8. Hajnalban furcsa alak tévelygett a Lánchíd alatti rakparton. Viseletes huszárcapitányi jelmezét színházból lophatta. A magyart németes kifejezésekkel tarkítva avítan törte. Kihallgatása során egykori közlekedési miniszter grófként mutatkozott be, gyanúsán sokat beszélve a lóversenyekről. Az Óbudai Hajógyár és az Akadémia alapítójának tüntette fel magát, miközben ezek nyilvánvalóan a baráti Szovjetunió ajándékai a Pártnak és a dolgozó nép munkás-parasztságának. Mielőtt nyugati imperialista és feudális burzsoá kapcsolatrendszerét a helyszínen dekonspirálhattuk volna, turbina sípolt fel a semmiből, óráink megálltak, alakját pedig gőzfelhő nyelte el.

BUDAPEST 2044

Kertai István

– Tisztelt egybegyűltek, nagyon örülök, hogy kinevezésem 20. évfordulóján köszönhetem Önöket ebben a gyönyörű városban. Mit ígértem húsz éve? Autómentes várost. Kerékpárutakat. Fákat. Környezetkímélő gyárat, infrastruktúrát. Nincs szmog, nincs drog – üzentük a fiataloknak. És lássanak csodát, megvalósítottuk! A Duna két partján sűrű erdők magasodnak az ég felé. Nemhogy autók, utak sincsenek. Az ösvényeken bringázhatunk. CO2? Nincs. Gyártás, termelés sincs. Szmog pláne. Drog? Ugyan! Kérem, ne hadonásson, a hallucinogén gomba nem drog. Büszke vagyok arra, amit együtt megvalósítottunk – makogta önérzetesen a polgármester, majd egyik szőrös mancsában egy banánt szorongatva elhintázott az ágak között a régi állatkert majomháza felé.

KUTYAWELLNESS

Csizmazia Gábor

Bölcsiből hazafelé mindig megálltunk a Tompa utca sarkán, mert ott lakott Béla, a vizsla. A kutyákkal bizalmatlan fiam velem barátságot kötött. A kerítésen keresztül beszélgettek titkos nyelvükön. Aztán egy kedden Béla nem ült a szokott helyén, de szerdán és az azt követő kedden sem. Hiába szólongattuk. Korainak éreztem a halálról beszélgetni egy háromévesssel, végül füllentettem: biztos elutazott pihenni. Fogta kedvenc csontját, labdáját, bőröndbe tette, elkutyagolt a szállodáig, ahol most húslevessel teli medencében úszkálgat naphosszat. Ezt hallva kicsit megnyugodott. Este a híradóban egy New York-i hotelt mutattak, melyben kutyawellnesst működtettek, masszőrrel, futópadokkal, pszichológussal. Lehet, hogy Béla mégis ott van?

RETRO FLASHMOB

Szalai Zsolt

Nyolc-tíz éves lehettem, mikor egyszer a vásárcsarnok irányába sétáltunk anyámmal. A híd közepén hatalmas füstfelhő közepette megállt mellettünk egy fehér Lada. Pillanatok alatt hatalmas dudálás, kiabálás kezdődött. A kocsiból egy miniszoknyás nő lépett ki, cipőitől megszabadulva próbálta félretaszigálni a lerobbant járgányt. Ekkor anyám a féltett magassarkúját a járda szélén hagyva szaladt a bajba jutott segítségére, ahogy pár méterrel később egy postás hölgy is, aki letámasztott biciklijé mellé hajította szandálját. Immáron hárman tolták mezítláb, harisnyában a kocsit, mire az köhögve, prüszkölve erőre kapott és elindult. Elismerésképpen a fütty- és tapsorkán egészen addig tartott, míg a „három grácia” tovább nem indult útján.

LAK-HELY

Futó István

Nemrégiben helyet cserélt egymással két bérház Budapesten. Mindketten szerették a telket, amelyen sok éve álltak már, de változatosságot, valami újat akartak. A belvárosi ház a Városmajor, a fasori épület pedig a bazilika látványára vágyott. A helycsere egy hónapra szólt. A kezdeményezés olyan sikeresnek bizonyult, hogy máris nagy az érdeklődés iránta. A cserére áhítózó házak zárt Facebook-csoportot hoztak létre. Többeket érdekelné a dunai panoráma, de keresett Zugló és az újonnan rehabilitált részek is. Számos belváros és zöldövezet közötti csere is várható. Elkészült egy olyan mobilapp-likáció, amelynek segítségével a lakók a nap végén könnyen megtalálhatják, hogy éppen milyen címre kell hazamenniük.

Illusztráció
Dániel András

NE ITT KERESD MONROE LÁBNYOMÁT!

Csizmazia Gábor

A tanév vége nemcsak a vakációt jelenti, hanem a beinduló nyári útfelújításokat. Utálják az autósok, azok, akik csinálják, a munkából elkésők, mindenki. A Katona József utca járdaszakasza szintén kiválasztott lett. Szorgos légkalapács ébresztette a lakókat. Amúgy az egész procedura megdöbbenő gyorsasággal zajlott le. A szőrös karú fickó olyan elegánsan simogatta el az aszfaltot a végén, hogy cigiző kollégái is megtapsolták. A még képlékeny szurkolást körbekerítették figyelmeztető szalaggal, amit idő előtt elloptak a környékbeli srácok, létrehozva ezzel a „Nem olyan híresek sétányát”. Ezen az első nyomot hagyók: a postás biciklijé, egy üzletasszony túsarkai, Eta néni macskája és egy kislány nyalókája.

ELSŐ LÁTÁSRA

Keszi Bálint

Nem akartam felvenni azt a kék vászonnadrágot, de volt egy pont, amikor jó ötletnek tűnt. Meg a fehér, rövidujjú ing is. Az egyetemre menet teljesen szürreálisan éreztem magam, de eldöntöttem, hogy csak a jót fogom meglátni mindenben. Amikor felszállt a villamosra a farmerdzsekis, szőke lány a Nyugatinál, egyből beleszerettem. Visszafogottan bámultam egy kicsit, aztán úgy voltam vele, hogy egyszer élünk. Odaléptem hozzá és köszöntem neki. A szemeim csillogtak. Először láttam egy kis zavart az övéiben, de miután végignézett rajtam, a szembogarai megnyugodtak. Elővette a bérletét és felmutatta. Ilyen gyorsan még nem tudtam meg egy lány nevét és diákigazolvány-számát.

LÁTOGATÁS

Schubert András

Végigsétálok az Est utcán. Ugyanolyan, mint harmadszázaddal ezelőtt. Ugyanazok a takaros házak, ugyanolyan gondozott kertecskék. Talán csak autóból lett több. Kiérek a térre. Jé, az ABC-ből SPAR lett! Jobbra fordulok. Ugyanaz a lakótelep. Ugyanazok a bútorok a balkonokon, talán még a vakolat faltjai is ugyanott vannak. Megtalálom a lépcsőházat. Ugyanaz a kapu, ugyanaz a festék. Nem tudom elolvasni a kapucsengőt. Maximálisra nagyítom a képet, de csak azt látom: ©2018 Google. Kikapcsolom a számítógépet, behunyom a szemem. Felcsöngetek. Ugyanő nyit ajtót. Semmit sem változott. Az előszobatükör is ugyanott van. De ki ez az öregember? A bácsikád? Elnézően tárja szét a kezét.

ANYÁM TÖRTÉNETEI

Bellancsits Ottília

Van a sütőben almás rácsos, kérsz? Muszáj megkóstolnod, még meleg, amúgy is úgy nézel ki, mint a száraz kóró. Nem tudom, kire ütöttél, de rám nem. Utánam mindenki megfordult a Városligetben, sőt a Májusegy ruhagyárban is. Az volt az első munkahelyem, jó, tudom, százszor mondtam már. Aztán megismertem apádat a Törekvésben. Akkor magasnak és jóképűnek tűnt. Hogy lett belőle az évek alatt alacsony, pocakos, kopasz lusta disznó? De legalább nem iszik. Kivétel, amikor a kilencedik hónapban voltam veled, és ő részegen jött haza a május elsejei felvonulásról, én meg nagy hassal takaríthattam a rekamiét, amit lehányt. Soha ne higgy a férfiaknak.

MONICA

Kerekesné Tóth Boglárka

Kálmán bácsi belekortyolt a reggeli kávéjába és a Szabadság-szoborra emelte a tekintetét. Egy emlék jutott eszébe: nagyjából 40 évvel ezelőtt Monica, az igéző szépségű spanyol hölgy Budapestre érkezett pár hetes tanulmányútra. Az akkor húszéves Kálmán azonnal beleesett mint vak ló a szakadékba. Első randevújuk a Gellért-hegyen volt. Kálmán bácsi kuncogva idézte fel, mit válaszolt Monica arra a kérdésre, vajon mit emel az ég felé a híres nőalak: – Ahogy eddig megismertelek titeket, magyarokat, egy fél rántott húst vagy lángost... Kálmán bácsi beszólt a konyhaablakon: – Drágám, lehetne lángos a mai ebéd? – Lángosz? Por supuesto! – hangzott a válasz.

A VÁROS GEOMETRIÁJA

Cseh Noémi Angéla

Úgy döntöttünk, összeköltözünk itt, Budapesten. A párom és én. Más volt az életvitelünk. Ő dolgozott, én egyetemre jártam. Fogtuk a térképet, mindketten rajzoltunk rá egy kört: kinek mi esne közel. De a köreink nem találkoztak. – Korán kell indulnom, úgyis zavarnálak – jegyezte meg ő. – Lehet, sokáig ellennék esténként – bólintottam én is. Csak néztük a két karikát, amiknek nem volt közös pontja. – De a hétvégék... – kezdtem, és egy kicsit nagyobb kört rajzoltam. – Vagy a délutánok – egyezett bele, és sajátját megtoldotta egy furcsa kis sarokkal. Szó szó után, síkidom síkidomhoz illesztve: együtt megoldottuk a legfontosabb geometriapéldát.

FELHÍVÁS

Pál-Kovács Zsolt

Jöjjön már fel, Laci, az ég szerelmére! Én megértem, hogy tériszonya van a gangon, de azért az mégiscsak nonszensz – már megbocsásson –, hogy közel a hetvenhez oda-vissza rázkódunk a Deák meg a Kelenföldi pályaudvar között! Tudja jól, hogy isiászom van, és amilyen huzatosak ezek a vacak villamosok, hadd ne részletezzem! Szóval, legyen férfi, Laci, és jöjjön föl a harmadikra! Majd kimegyek a lifthez maga elé. Utóirat: gyönyörű oldalt láttam a Krämernél a csarnokban, ha van még belőle, hozhatna egy fél kilót, szívesen kisütném magának egy kis krumplival. Én sajnós nem etetek zsírosat az epém miatt. Özv. Komlósiné

Illusztráció
Zengővári Judit

LUKÁCS FÜRDŐ

Beer Noémi

Mancó nagyanyám a Lukácsba járt úszni. Télen, nyáron a szabad ég alatt úszott. Csütörtök volt a mi napunk. Akkor az öcsémmel minket is vitt. Mindenkinek bemutatott minket. Dicsekedett, mekkorát nőttünk, milyen jó volt a bizonyítványunk. Színészek, újságírók, professzorok jártak oda. Furák voltak csöpögő fürdőgatyában azok az emberek a tévéből. Még az az ügyész is odajárt, aki apámat '70-ben államellenes izgatásért elítélte. Mindig hangosan köszönni kellett neki.

1945

Kékesi Andrea

Nagyapám azon az őszön lett 32 éves. Apám alig ismerte, mert még csak három volt, de a születésekor nagyapám épp az oroszokkal hadakozott. Nagyanyám egyedül küszködött két fiával, a nagyobbik akkor már 13 éves volt, épp tinédzser. Nem volt egyszerű az élet férfi nélkül két gyerekkel, ezért nagyapám hazatérte piros betűs ünnep volt a családnak. Végre kicsit könnyebb lett... Na, nem sokkal, mert ennivaló kevés jutott, de mégiscsak férfi volt a háznál. Valahogy elváltak. Egyik nap délelőttre hívták be nagyapámat adategyeztetésre az egyik budapesti irodába. Azt mondta, ebédre otthon lesz... Négy és fél év múlva ért haza.

BOSSZÚ?

Sándor Andrea

Nyár van. A Centrál kávéházban ülünk. Furcsa hely. Időutazós. Nekem barátnős, kávézós, vasárnap délelőttös. De randi van. Bort iszunk, nem kávé. Hazafelé az Erzsébet hídon sétálunk át Budára. Forró, dunai szél simogat. Meg Ő. Karjába vesz. Megpörget. Nagyon boldognak tűnik. Bennem furcsa, rossz érzés. Magyarázni nem tudom. De nyár van. Elengedem. Mi-re Budára érünk, belesimulok... A Déli pályaudvar mocskos oldalának támaszkodva vár. Koszos lesz a pólója – gondolom. Repülök felé. Mosolygok. Nem mosolyog. Pajkoskodok. Nem szól. A Vérmezőn ülünk egy padon. Mesél. 7 éves korunk óta szerelmes belém. Nem viszonztam. Bosszúra vágyott. Nem is tudtam. Sosem mondta. Köszönés nélkül sétál el.

MARIKANÉNIK

Schmöltz Margit

Marika néni nyaranta a poloskákkal, telente pedig a moly-lepkékkel viaskodott békásmegyeri panellakásában. Egy ideje már senki sem köszönt neki a lépcsőházban. Mióta nyugdíjas gyógyszerészként minden idejét otthon töltötte, két hobbija maradt: a hipochondria és a takarítás. Pontosán tudta, mikor milyen szögben esik be a napsugár a panelház hetedik emeleti ablakain, és figyelte, hol botlik meg egy-egy porszemen. Szaktudásának felhasználásával mindig a leg-hatékonyabb vegyszert vetette be a szennyeződések ellen. Társasága nemigen lévén, ezenkívül még szíve dobbanásának és emésztésének megfigyelése kötötte le idejét. Sok idejét. A marikanénik kívül esnek a panellakók, s úgy általában az emberek figyelmén, hozzászokott már a magányossághoz.

A KÖNTÖS

Faragóné Kovács Patrícia

A sárga köntös ott lógott a fürdőszoba ajtaján. Puha volt és illatos. Anyuillatú. Ezért is bújt mindig hozzá. Akkor úgy érezte, anyu nem utazott el megint Budapestre. De csak egy pillanatig. Mert a köntös nem simogatta meg a haját és nem duruzsolt a fülébe. Apu meg Gizi mama hiába vigasztalták. Csak azt számolgatta, hogy ha anyu elérte a korai vonatot, akkor mennyi idő alatt ér haza. De mindig csalódott. Anyu sosem érte el a korai vonatot. A buta értekezlet miatt. Utálta az értekezleteket. Bár nem tudta, mi az. Meg Pestet is utálta. Miért kell Pesten értekezletezni? Apu se tudta.

TE KÓCOS LÁNY

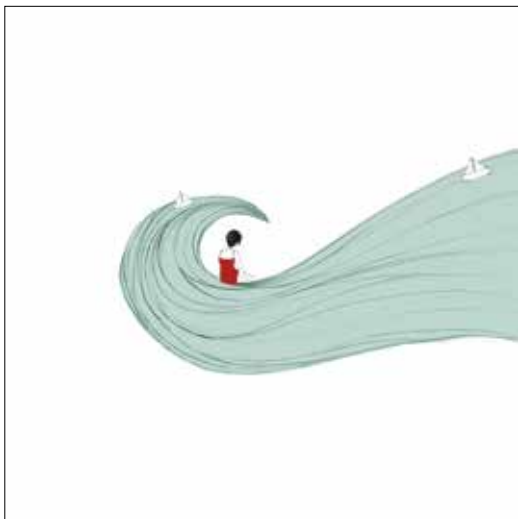
Láng Anikó

Te kócos lány, aki pizsamában mentél le a Roniba, mert ugyan kit zavarhat az egy ilyen esős vasárnap reggel, amikor még a villamosok is csak félálomban gurulnak; te, aki előttem a kasszánál négy csomag instant kávé és tizenkét Vifon-levest vettél, aztán a diákkodat nyújtottad az eladónak bankkártya helyett; aki erre épp olyan mogorván válaszolt, ahogy a ronis eladók általában válaszolni szoktak, pedig igazán láthatta volna rajtad, hogy nincs jó napod; tudom, hogy mit jelent neked a május, hogy nem a szerelmet, hanem a szigorlatokat; de már csak három hét van hátra, és tényleg, ígérem, tényleg elkezdődik a nyár.

SZEXI GRILL

Mogyorósy Anett

A Nagymama világlátésában vidéken élt, hetvenéves is elmúlt már, mikor Újpest központjába költözött. Egészen hamar megszokta és kiismerte a városrészt, habár akadtak számára furcsaságok. Egy délután autóval vittük egy családi ebédre. Pár utcányira a lakásától pirosra váltott a lámpa. A Nagymama egyszer csak kimutatott az ablakon egy épületre. – Nemrég nyílt ott egy nagyon furcsa új étterem. Semmi tábla vagy étlap. Még az ablakokat is lefüggönyözték, és csak annyit írtak a bejárat fölé, hogy Szexi Grill. Hát ki érti ezt? Azóta is kacagva gondolunk arra, vajon milyen arcot vágtak volna, ha a Nagymama besétál oda ebédelni.

Illusztráció
Holbis Emőke

MURÁNYI UTCA

Gál Fruzsina

Szólni kell a főbérlőnek, behúz a hideg a nyílászárókon át – mondogattad méltatlankodva, amikor átjöttél hozzám. Sebaj, majd összebújunk jobban a takaró alatt – nevettem válaszul. Jolánka néni a szomszédból sosem kedvelt. Mondta is, nem való ez hozzád, elmegy. Hat óra, ő a szokásos sétájára indul. A körfolyosóról beszűrődik botjának mással össze nem téveszthető kattogása. Én meg egyedül ülök az ablak mellett, párát fújok az üvegre, s a neved körvonalán át figyelem, hogy megint más sokkal jobban tudja az élet folyását.

MAMA, MIÓTA LOTTÓZOL?

Tamásy Zsófia

Hétfő délután a nagymamám jött értem az iskolába. Szíverősítő a gyógyszertárból, barack a piacról és lottó – ez volt a délutáni program a Szomszédok előtt. Mindenki lottólázban égett, Óbuda is. Harmincadik hete nem vitték el a milliárdot. Ica mama, mióta lottózol? Óóó, én már, Husikám, harminc éve, nagyon szeretném már lecserélni a panelt és a '82-es Opelt. Eltűnődtem egy percre, hétéves voltam, de már jól ment a matek. Ica mama, mi lett volna, ha nem lottózol, és mára vettél volna egy újabb Opelt? Ica mama azóta is lottózik, ugyanabba az óbudai lottózóba gurul be a '82-es Opeljével.

LÉGVONALBAN

Kertész-Rados Marcella

Baltazár Kristóf egy szép napon eladta az autóját, és biciklivel indult munkába. Közlekedési reformját nem mindenki fogadta örömmel. – A járdán tilos kerékpározni, tűnés innen! – Mit tartod fel a többieket a bicikliúton, nem tudsz gyorsabban tekerni?! – Takarodj a buszsávból azzal a bringával! – Az ilyenektől dugul be a város! Baltazár Kristóf nem adta fel. A drótszamar kormányát erősen megmarkolva felemelkedett a levegőbe, és a körút fölött, úgy háromméteres magasságban rendületlenül taposta tovább a pedált. Jogkövető módon továbbra is megállt a piros lámpáknál, amin elég sokan csodálkoztak.

ÉPPEN HATVAN ÉVE

Magyar Csilla

Nem tudom, hány csoda történt Budapesten 1959-ben. Állok a Gellért fürdő kapuja előtt és az én csodámra gondolkok. Azon a nyári délutánon a Gizella téri bank mahagóni bőrfotelje, az Andrásy úti nagypolgári lakás csipkefüggönyös ablaka, a Nyúl utcai villakert vörös rózsabokra megérintette az emeleti fehér korlátot és lepillantott a vízre. A tömegben nem tudta levenni a szemét a kispersti, füstös levegőjű kocsmakockás abroszáról, a lakatosműhely fémforgácsszagú, zsírfortos barna köpenyéről, a házmesteri lakás sötét, belső szobájáról. Addig nézte, amíg végül az is felpillantott és egymásra mosolyogtak. A csoda megtörtént. Anyu és Apu találkoztak.

ELAKADÁSJELZŐ

Csorba Márk

Pár éve költöztem csodás fővárosunkba. Számomra ez volt az ígéret földje, a lehetőségek tárháza. Pár hónapja pedig megkezdtem kerékpáros pályafutásom. Először csak kis lépésekben tekerve, munkahely, bolt, haza, oda-vissza. Ám egy dolog mindenütt ott volt. Az elakadásjelző... Még vidéki suttyóként sem tapasztaltam az emberi leleményesség ezen (közlekedési) formáját. Csak villantasz és parkolhatsz tilosban, útszélen, járdaperemen, felezővonalon; behajthatsz, ki, rám, szembe, át vagy keresztbe... Dühít, megdöbbsent, elszomorít! Legfőképp a felismerés, hogy én sem vagyok különb. Évek óta ugyanaz a város, munka, végzettség, kapcsolat. Tudattalanul én is kiraktam vészvillogóm és állok egyhelyben, valahol Budán vagy valahol Pesten. Elakadtam.

ENGLISH

Vida Mónika

Fél éve járok a Nyugatiba, a legtöbb esetben megtalál egy kéregető hajléktalan. Eleinte szívesen segítettem, de mivel egyetemista vagyok, én is rászorulok a pénzre. Új stratégiát állítottam fel. Összeszedve minden nyelvtudásomat, ami még az érettségi óta maradt, a következő mondattal próbáltam lerázni az újabb kliensem: – Sorry, I don't speak hungarian. – Mi van? A rosszul szituált úr eszén úgy tűnt, túl is jártam, sikerült. – Oh I understand, I was in England for 4 years. How about you? – Nem beszélek angolul. – vallottam be, mert nem értettem. – Akkor adsz egy ezrest? Adtam és beiratkoztam egy angoltanárhoz.

HOGYAN SZELFIZD SZÉT HAZÁDAT

Zaja Krisztina

A kiírásra került Budapest Szelfije pályázatra számos figyelemre méltó fotográfia érkezett rendkívül kreatív megközelítésekben. A kiemelt képek között volt egy Vásárcsarnok hentespultja előtt tanácstalanul szemlélődő szarvasmarha, egy a Lánchíd oroslánja mellett ásító kiscica, és egy Balaton út és Tanító utca csomópontjában épülő körforgalmat ostorral csapkodó betyár fényképe is. Végül azonban a zsűri által hosszas töprengések után kiválasztott fotón egy Fiumei úti benzinkút melletti oszlopra kirakott behajtani tilos tábla volt látható a mellette ugyanabba az irányba mutató kötelező haladási iránnyal együtt.

Illusztráció
Simonyi Cecília

ANZIX

Kertész Éva

Családi fényképeket nézegetek. Nagyanyám a konyhában áll egy képeslapokkal teleragasztott fal előtt. Ez a fénykép két hónappal nagyanyád halála előtt készült, mondja a nagyapám. Nagy szegénység volt mifelénk a hatvanas években. Pestre jártam dolgozni, hogy megéljünk. Nagyanyád rágta a fejem, meséljek neki a fővárosról. Csakhogy nem jártam én ott sehová. Reggelenként építkezésre vitt a busz, esténként munkásszállóra, péntek délután rohantam a Nyugatiba. Kitálaltam, hozok nagyanyádnak képeslapokat. Az Országházról, a Halászbástyáról, pesti látnivalókról. Örült nagyon, kiragasztotta a lapokat a falra. Arra vágyott, egyszer megnézzük mindet. Egész életében együtt élt Budapesttel. A konyhában.

MINEK SIETNI

Hartyánszky Annamária

Emma félt a magasban, és nem tudott hozzászokni a metrótól felvezető mozgólépcsőkhöz. Épp ezért a mai napon is szorosán kapaszkodott, miközben a Széll Kálmán téren közeledett a felszínhez. Ám ekkor egy férfi futott el mellette, meglökve Emmát, aki ettől majdnem szívinfarktust kapott; és az se javított hangulatán, mikor meglátta, hogy a villamost lekészte. Ekkor hátulról megszólította valaki, akiben Emma felismerte a felsiető férfit. – Elnézést a zavarásért, de elbűvöl szépsége. Meghívhatom egy kávéra? – Ha elárulja, mi volt annyira sietős, hogy majdnem fellökött a lépcsőn – válaszolta Emma mosolyogva. A férfi is mosolyogva felelte: – El akarom érní a villamost.

A LIGETBEN PÉNTEKEN

Sütöri Ágnes

a Ligetben pénteken kipakolták a húst a nők bomlik a tavasz nap süt, fény, szellő, langymeleg illatok, fű, bokrok, rügyek kipakolták a húst a nők platánok alatt kibuggyanó düllede dombok ringó, döccenő bolondok kipakolták a húst a nők fehér húsokat combok, vádlik, karok, mellek fűvön hevernek egymás mellett kipakolták a húst a nők a nyers húsukat bénán hátrahőköl a szem kipakolták a húst a nők a férfiak nem

VAK BOTTYÁN

Adler Ödön

Hamu lepte be a köröndöt. Ugyan a tűzoltók már rég eloltották az égő háztetőt, a lassan felszálló füstöt még mindig legalább ötven ember fényképezte. Egy tömött, kétszintes városnéző busz lépésben haladt az Andrássy úton a Hősök tere felé. Az alsó szinten helyet foglaló Kinga görcsösen szorongatta a mikrofont. Történelem szakos tanárként végzett, de mivel jól beszélt angolul, utolsó szabad nyarára idegenvezetőnek állt. Az összes turista az ablakhoz tódult. A ház alatt álló szoborra pillantva Kinga rögtön kapcsolt, és percekig mesélt törökről, labancról, kurucról. Érezte, hogy végre elkapta a pillanatot, és övé minden figyelem. Abban a pillanatban megtalálta hivatását.

ALBÉRLET

Szabó Flórián Leonárd

Sosem hittem volna, hogy a börtön mellett fogok lakni, közvetlenül a temető után. Sosem hittem volna, hogy valaha ez a tény meg fog rémíteni vagy éppenséggel felcsigázni. Sosem hittem volna, hogy létezik ilyen agglomeráció, családok, barátok, elhunytak és elítéltek. Végző soron sosem hittem volna, hogy az együttélés definíciója ilyen körülmények között is azt jelenti, amire az iskolában megtanítottak, hogy a szimbiózis a legfontosabb. A növényeknek. Meg neked. Vagyis nekünk. És sosem hittem volna, hogy valaha a következő mondatot is hallani fogom a beköltözésem előtt: – Itt a börtön meg a temető, de ne aggódjon, még egyikből sem jött át senki.

KÁVÉILLATÚ (P)ESTI MESÉK

Kovács-Kerekes Fanni

A langyoskávé-illatban, a kanapé párnáiból bunkert építve hallgattam a régi történeteket. Hogy mennyivel másabb volt Nagymamám kispesti gyerekkora, mint most itt vidéken. Ámulattal képzeltem el a zörgő sárga villamost, eltökélten akartam megtanulni a hidak nevét sorrendben és a bunkerben elbújva kértem, hogy meséljen arról az évről... Arról, amikor a szél is másként kezdett fújni és a pince lett a családi búvóhely. Némán hallgattam, hogyan lepték el az otthonos Kispestet a tankok és hogyan kerültek ki az utcára a nyél nélküli lefordított, taposóaknának álcázott palacsintasütők. Talán éppen '56. És a Nagymamám még ma is velem van...

ADY@GMAIL.COM

Balázs Attila

Amikor reggelente az Opera felé sétálok, képtelen vagyok elkerülni Ady rosszálló tekintetét. Hogy is tudnám, amikor ott áll azon az átkozott téren? Gyűlölöm, pedig ő aztán nem tehet semmiről. Az egész azzal kezdődött, hogy féltékenységekben feltörtem a barátnőm számítógépét. Vagyis a volt barátnőm számítógépét, de ez most mellékes. A levelezésében találtam egy „Nem akarok a Csinszkád lenni” című vallomássorozatot, ami fájóbb volt minden balsejtelmemnél. A szerelemtől forrongó sorokat heteken keresztül küldözgette Ady fiktív e-mail címére, ez pedig olyan kínzó szomorúságot szült akkor bennem, hogy ott helyben rám is tört a sírhatnék. Nem magam miatt. Őt sajnáltam, mert csak én jutottam neki.

Illusztráció

M. Nagy Szilvia

HAJNAL A BLAHÁN

Czégé Imre Pál

Koldus papírpoharában néhány kopott fémpénz koppan. Úgy látszik, ma hajnalban én vagyok a fejét leszegve tovasiető, majd hirtelen megtorpanó ügyeletes élő lelkiismeret. Rám se néz, takarója egy burok, vagy inkább páncél, amiről lepattan a közöny, az undor és a sajnálat is. Én végül továbbmegyek, bár nem vagyok elégedett, nem tudom, ki a hibás, nem tudom, még mit tehetek. A Blahán nehéz a hajnal és sűrűek a reggelek.

TEVÉKENY ÁLMATLANSÁG

Laudisz Mónika

A Moszkva téren vártam a buszt egy párás őszi hajnalon, amikor egy mamika mellém állt és beszélgetést kezdeményezett. Untam is, meg hálás is voltam, hogy nem fázok talán annyira, ha rá figyelek. Nyugtázta, hogy buliból tartok hazafelé. Ő ma hajnali fél ötkor úgy ébredt, hogy a szőrmebundáit és az ahhoz tartozó sapkáit kiszellőzteti. Bárgyún nézhettem rá, mivel rögtön magyarázni kezdte, miért van erre oly' nagy szükség. A tél végén molyirtót használt, mielőtt most felvenné az SZTK-ba, kiszellőzteti, a tömegközlekedés pedig neki ingyenes. Így mindegy melyik busz jön hamarabb, felszáll. Reggel nyolc előtt nem akart hazaérni a szellőztetésből.

FALU?

Velkey Róbert

„Ez egy kétmillió város, csak elég nagy ahhoz, hogy ne is lássuk egymást, ha nem akarjuk.” Ezt beszéltük, mielőtt kétfelé indultunk a hídon: Te Pestre, én Budára. Itt könnyű találni mást, mindenki mehet tovább, a maga világába. Azóta csak néha-néha, másoktól hallottam felőled. Ma megelőztél a zebránál. Ahol régen minden reggel utcazenéltünk. Valóban évekig elég nagy volt ez a város, de most ott álltunk egymás mellett a pirosnál. Ahogy a lámpa zöldre váltott, Te gyorsan megindultál. Talán, mert Te is észrevetted, talán csak azért, mert rohantál, „ahogyan ez itt szokás”. Mégis kicsi ez a falu kettőnknek.

NAGYPAPA VILLAMOSA

Maksai Kinga

A nagypapám a Mária Valéria telepen nőtt fel nagy-nagy szegénységben. Az apukáját Budapest bombázásakor vesztették el, a nővérével és az anyukájával éltek egy kicsi házában. Fiatal korában kiválóan focizott és asztaliteniszezett, más körülmények között talán sportoló is lehetett volna belőle. A sportos történetek mellett sokszor mesélte, mikor elhívta a mamát randevúra, meghozzá moziba. A film után sétáltak még, majd vett egy villamosjegyet a mamának, kettőre már nem tellett, így hát elbúcsúztak. Ennél a résznél a szeme csillogott a könnyektől, szája mosolygásra húzódott. A papa huszonöt éve meghalt, de még ma is integet minden megállóban, amerre a villamosom megy.

AZ ÉLŐ VÁROS

Bojár Cassino

A város megszületik, érez, nevet, szomorú, boldogságos és fájdalmas, mint a gyermekei sorsa. Emlékszem, negyvenötben, amikor a túlélők feljöttek a pincékből, mindenki mosolygott, ismeretlenek ölelkeztek össze. Az első szabad május elsején a budai hegyekből és külvárosi kertekből kitépott orgonabokrokkal díszítették fel a házak kapuit. A város újra élt és nevetett, boldogan szívta be a remény orgonaillatát. És emlékszem, ötvenhatban, amikor a lánctalpak már a budai oldalon csikorogtak és a szétlőtt város vérző utcái sötétben zokogtak, a Népszínház utca minden ablakában gyertyák égtek. A gyász döbbenete ülte meg a szíveket. Ezen a novemberi halottak napján a város önmagát, édesgyermekeit siratta.

TELEPI SZIESZTA

Lőrincz Csaba

Van egy kerület, ahol a napfény csak a hatodik emelet felett süt be az ablakon. Egy kerület, ahol a patkányok panelban laknak. Egy kerület, amiről mindenki rémmeséket hallott, mégis mindig sziesztahangulat van. Aki itt él, mindent máshogyan lát: „itt a füst is máshogyan száll”. Kátyús utak, szabálytalanul parkoló autók. A bevándorlást megállítottuk, de török kebaboltban vásárolunk pakisztáni eladóktól, kínai étteremben esszük a legfinomabb édes-savanyú csirkét, szlovén fagyizóban nassolunk és albán pékségbe járunk kenyérért. Ha pedig kifogytunk a mosószerből, vietnami háztartási boltba megyünk. Ez a mi lakótelepünk, ahol kubai legfeljebb csak a hangulat lehet és a név; Havanna.

HÁROMHETENTE

Cser Zsófia

Háromhetente elég profán okból kifolyólag mindig elsétálok a Hegedűs Gyula utca 8-as szám előtt. Jól bejáratot forgatókönyv alapján jutok el oda a Nyugatiból, mindig ugyanarra, mindig a reggeli órákban, esőben, szélben, nyári melegben. Ilyenkor még csendes és nyugodt a város, csak az én gyomrom ugrik össze minden alkalommal Az Élet Menete központja előtt, amikor meglátom Oser Nándor és felesége, Oser Nándorné, született Benkő Magdolna botlatóköveit. Mindkettőjüket 1944-ben deportálták és haltak értelmetlen halált. Összeszorul a szívem: Oser az majdnem Cser, csak egy értelmetlen vonalka a különbség. Sosem látott apai nagyszüleimre gondolok, és szaladok tovább a körmösömhöz.

Illusztráció
Agócs Írisz

PEZSGŐ KIFLIK

Orbán Zsófia

Begördült a négyeshatos, a híres-hírhedt, és tömve volt ezúttal is így, munka után. A villamos közepén egy nagyobb sugarú körben üresség tátongott, közepén egy kócos, szakadt férfi bámult ki meredten az ablakon. Szemeteszásákokba tuszkolt holmijai az út közepén heverték széjjelszórva. Ölében nejlonszatyrot szorongatott, amelyből kifliket szedett elő párizsival. Elfordultam, mégse bámuljam annyit, de úgy éreztem, a körén kívül úgy szorongunk, mint ezek a kiflik a szatyorban. Újra ránéztem megdöbbenve: egy pezsgőt húzott elő a szatyorból. Mindenki összerezzent és vigyorgott, mert a férfi kipukkasztotta. Ott a villamoson megünnepelte, hogy ő elfér és övé a kifli, a rozé és az élet szabadsága.

A KÉK LOBOGÓ

Varga-Berecz Krisztina

Budapest felégetése után kertész Nagyapám a tehetősebb családok otthonainak felújítására vállalkozott; cserébe némi pénzért és bútorért. Akkurátusan minden szöveget bevert, az ajtók, a keretek megtalálták a helyüket, és ő aznap egy anyaggal a hátizsákjában tért haza. A Ferencvárosba érve, felkaptatva a másodikra, boldogan nyitott be a lakásba, ahol Nagyanyám halálra vált arccal vonta kérdőre a hátizsák lyukán kikan-dikáló, vörösen lobogó selyem miatt: „Még jó, hogy nem lőttek agyon!” Aznap az egész család megtanulta egy életre, hogy Nagyapám téveszti a kéket a vörössel, amit addig ő sem tudott... Ezekre az évekre egy gyönyörű selyempárna emlékeztette a családot még évtizedekig.

PALIT BEPALIZTÁK...

Kemény György

Ültünk Jelinek Pali barátommal kedvenc helyünkön, a Klauzál téren. Dumáltunk erről-arról, főleg fociról meg a nőkről. Közeledett felénk egy bombázó külsejű hölgy. Néztük a tüneményt. Padunk előtt megállt. – Fiatalember, megkérhetném, hogy jöjjön velem? – mutatott Palira. – Magával akár a világvégére is. – Elég a Király utcáig. Miért éppen Palit választotta, mikor én sokkal jóképűbb vagyok? – dohogtam magamban. Micsoda mázlija van ennek! A fenébe! Miről maradhattam le! Félóra múlva jött vissza a barátom. Kócosan, erősen lihegve. – Na, mesélj! – Mostanáig négy sarkon keresztül toltam a csaj kocsiját, mire beindult. Erre kellettem neki.

FELEMÁS KORLÁT

Csongor Andrea

Kezdetektől az ajtó fölött függő Mária-kép, csak a fal változik mögötte. A kezdet mindig a miénk, a fal nem, olcsó bérlemény csupán. Cirádás a rájája, a konyha keretébe lógva foszforeszkál. Pereg a vakolat, lila lapocskák, gipszstukkódarabok hullnak mindig más küszöbökre, a lavórba is, amikor mosdok. Ha többen vagyunk, nincs vetkőzés, és mi mindig többen vagyunk. Az iskolában külön szoba van vetkőzésre, benn zsámoly, korlát, elkéstem a tornaóráról, aztán be se mentem. Szemüveges, gömbölyű nő jött, ott idegenkedtünk a konyhában. – Túl nagy a festmény – mondta végül. Nekem a tornaöltözés a magas. Budapest ez is, csak a pereme.

KARÁCSONYI JÁTÉK

Fülek Szilvia

Minden karácsonykor ez volt a menetrend: szenteste előtt anyuék átperoltak minket öcsémmel a Nagymamá-mékhoz, majd 24-én eljöttek értünk, és sötétedés után elindultunk haza. Beszállva a kocsiba mindenki feszülten az ablaküvegre tapadt, ugyanis kezdődött a játék: a karácsonyfa-számlálás! Az ablakokból a feldíszített karácsonyfák nekünk integettek. Ott van egy, kettő, három... meg még kettő, az már öt... tizenhét... harminckilenc! De az nem is fa, csak ablakdísz! Jó, akkor harmincnyolc... ötvennégy... hol is tartunk? Száááz... Észak-Pestről Dél-Budára menet egyszer 156 fát számoltunk. Apu egyszer nem figyelt, és véletlen a rövidebb úton, az alsó rakparton mentünk haza. Abban az évben negatív rekord született.

IRODALMI ARCKÉPCSARNOK

Huszka Levente

Néha előfordul, hogy mellém sodor az élet egy kortárs magyar író a metrón ülve vagy egy villamoson kapaszkodva. Ilyenkor mindig valami magamutogatási kényszer tör rám, de nem csinállok semmit, csak ülök vagy állok tovább, ahogy előtte is. De hogyan tudnék úgy ülni, állni emellett a híres író mellett, hogy hatással legyek rá? Inspirálhatnám akár egy izgalmas karakter kiötlésére, aki valami fontos dologra döb-benti rá a főszereplőt. Ő nem ismer engem, de mi lenne, ha évtizedekre rögzülnék irodalmi szöveggyűjteményekben? „Éppen eszébe jutott egy kiváló befejezés készülő regényéhez, amikor a mellette ülő fiatalember tüsszentése kizökkentette gondolatmenetéből és örökre elfelejtette azt.”

ÁTJÁRÓHÁZ

Simándi Klára

Nagyanyám még az első világháború előtt jött fel szülőfalujából cselédnek Budapestre. Azonnal kiismerte magát, tudta minden utca nevét, és még a második világháború után is ezen a néven emlegette őket. Így aztán nekem nem jelentett gondot a régi-új utcaneveket megtanulni a rendszerváltozást követően. De mást is tanultam tőle. Amikor elég nagylánynak tartott hozzá, elmesélte, hogyan rázta le kéretlen-kelletlen udvarlóit. A Rákóczi út elején volt egy nagy városi bérpalota, amelyről nem mindenki tudta, hogy átjáróház, van kijárata a Dohány utca felé is. Elég volt azt füllenteni, hogy csak felszalad valamiért a lakásba, és megszökhetett. És ennek több mint száz éve...

A SZOKÁS HATALMA

Tabáni Erzsébet Zsuzsanna

Felújítási munkálatok zajlanak a Nagykörúton. Lassan már nem lehet közlekedni a városban, ám Mara néni ez sem riasztja el attól, hogy meglátogassa barátnőjét, Icukát a szokásos szerdai kanasztaparti érdekében. A csak részben közlekedő villamost választja, hiszen mindig ezzel utazik. Inkább átszáll többször, mert gyalogolni nem sokat tud, fájnak a lábai. Mara néni leül a 6-os villamoson, megtesz néhány megállót, aztán amikor a leszálláshoz készülődik, a villamosvezető tájékoztatására lesz figyelmes. – Kérjük tisztelt utasainkat, hogy ne váljanak megszokásaik rabjává. Ezúttal az ajtók nem a bal, hanem a jobb oldalon nyílnak. Azóta Mara néni taxival jár szerdánként kanasztapartira Icukához.

BUDAPEST TÍZ CSAPÁSA

Szerényi Szabolcs

Réges-rég történt, igencsak rájárt a rúd a városra. Tíz csapás követte egymást, egyik veszedelmesebb, mint a másik. Elsőként szennyvíz festette vérvörösre a Duna vizét. Aztán csótányok lepték el az Andrássy út díszes palotáit. Mutáns giliszták bukkantak fel az Illatos úti vegyi üzemnél. Kutyapiszok lepte el a tereket, lépni sem lehetett tőle. Megjött az influenzajárvány az orvos nélküli városba. Később hullani kezdtek a galambok, kéményeket eltömítve. Tavasszal özönvíz érkezett, elvesztek a rakpartok és pincék. Menekültek hada érkezett délről, ám látva a többi csapást, inkább továbbmentek. A város sorsát végül az pecsételte meg, amikor bezártak a körúti kocsmák.

CSATORNÁK

Falusi Péter

Kőbányán a házunk előtt van egy csatornafedél. Az a legszebb csatornafedél. Aranyozott íves peremén jól látszik a sor-száma: D400 E124, REXEL, Budapesti Távhőszolgáltató RT. Kettéválaszt két távoli világot; világost és sötétet. A világos fent, a sötét lent. A sötét gyorsabb. Most, hogy megint nem jár a 4-es, 6-os villamos, egyszerűbb az alsó világon keresztül eljutni a Deák térre. Ott is vannak szép csatornafedelek, de mások, mint a kőbányai D400 E124, REXEL, Budapesti Távhőszolgáltató RT. csatornafedél. Az van a házunk előtt, s minden reggel azon állva búcsúzunk el egymástól, esténként hazatérve pedig azon üdvözöljük egymást. Az a legszebb csatornafedél a világon.

PESTI KOCO GÁS

Kertai István

Pár hete felálltam a mérlegre. Szörnyű! Sportcipőt húztam és nyomban leszaladtam az utcára. Aznapra elég is volt. Másnap izomlással újra nekivágtam. Eltelt három hét, már tizenegy percnyit futok. Az Astoriától a Blaháig. Két nyikhaj röhög a sarkon: – Nézd, kocog a koca! Nyakamat behúdom. Szálkás futó száguld el jobbomon. Majd aktatáskás férfi hagy le hosszú léptekkel. Az oldalam szúr. Molett anya szalad kislánya után. Csak széles tomporát bámulom. Célegyenesben, mindjárt otthon. A szomszéd néni ott cammog, teszkós szatyrát vonsozolja. Én a belemet. Gyorsítok, de nyer, előbb ér a kapuhoz. – Nem baj, holnap is kocagok! – suttogom magamnak és kacagok.

CSÖPI MAMA

Friedler Magdolna

Hatévesen a nagymamámat tartottam a világon a legvagányabbnak. Volt például jogosítványa. Ha vezetett, felhúzta krémszínű lyukacsos bőrkesztyűjét, fejkendőjét kötött, mintha legalábbis kabrió lenne a 312-es Wartburg, és félelmet nem ismerve száguldott át a fővároson. Azt csak mi tudtuk, hogy csöpp létére három párnát töm maga alá az ülésre, hogy kilásson a kocsiból. Útjaink gyakran vittek a Hármashatár-hegy alatti parkolóba, hogy onnan nagy erdei túrákat tegyünk titkos kettesben. A faragott sétabot és az elemózsiás kosár az elmúlt fél évszázad alatt elvesztek, de a szőttes plédből hátizsákot varrtam magamnak, hogyha a családdal kirándulunk, az én Csöpi mamám is velünk lehessen, legalább emlékeimben...

EL/TÉVEDÉS

Hartyánszky Annamária

A múltkor Pest egyik nagy plázájában vásárolgattam, mikor odajött hozzám egy család: anyuka, apuka és két kisfiú. Ez még nem is lett volna olyan szokatlan, azonban mind népviseletben voltak és látszott rajtuk, hogy nem találják helyüket. Az apuka erős tájszólással szólított meg: – Elnézést a zavarásért, ebédelni szeretnénk. Tud ajánlani valami helyet? Mondjuk ez a Media Markt jó lenne? Annyira abszurdnak tűnt a helyzet, hogy megütközésemben majdnem elnevettem magam. Szerencsére sikerült erőt vennem magamon a válaszoláshoz. – Nem, ott nem lehet ebédet venni, de a második emeleten vannak étkezdék. Elbúcsúzáskor eszméltem rá, milyen üde folt a család a pláza forgatagában.

Illusztráció
Paulovkin Boglárka

BASZATÁSKA

Rózsa Ida

fogd a haját amíg hány óra van húzóra jó lesz félnetek nem kell berúgni ha mindenki adja én nem ellenzem. nehéz idők de ezek lesznek majd a régi szép kártyával lehet-e fizetni mert a pénzt inkább cigire szánám magamat ha éppen ráérnék de most magával ragad a papucsom talpa a tánctéren jól vagyok más téren nem. válaszút előtt állok jót magamért szeretsz vagy a szerelemért? pakoljuk meg ezt a táskát a szemem alatt fekete karika. túra a körúton örökké lehet róni a korokat átívelő szemöldök második felvonása után tapsvihar elől menekülünk eresz alá-föle-bele valódi ez a város.

IV. KERÜLETI HÍRPORTÁL

Pozsgai Katalin

2019. július 10-én, 14.22-kor bejelentés érkezett a tűzoltóságra, miszerint egy káposztásmegyeri panelház nyolcadik emeleti ablakából ömlik a füst. Hírportálunk értesülése szerint Sz. Lajos nyugalmazott hírlapkézbesítő a rántást a tűzhelyen felejtette, s lement a helyi Eszem-deinkább-izsom vendéglátóegységbe elfogyasztani a cimborákkal a szokásos napi megérdemlemfröccsöt. Újságírónk kérdéseire készséggel válaszolt, elmondta többek között, miszerint a barátok szóltak neki, hogy füstöl az ablaka, de ő oda sem nézett, azt hitte, ugratják. A tűzoltók ajtóbetöréssel jutottak be a lakásba. Személyi sérülés nem történt. Az esetnek szerencsére nagyobb volt a füstje, mint a lángja. A rántást a tűzoltók öntötték fel vízzel.

AZ EGYETLEN JÁRHATATLAN ÚT

Töttösi Annamária

Ki gondolta volna, egyetlen kérdés hova vezet. Mit álmodtam legutoljára, állított meg az Auróra lépcsőjén. Kosztolányit, ahogy egy úrállomás zöld szemétdobójában csúszdázik, egyértelmű. Aztán hamar kiderült, hogy ugyanazon a lakótelepen nőttünk föl, és majdnem ugyanakkor születünk. Akkoriban kellően romantikus voltam ahhoz, hogy ez elég legyen, és olyan erős mágnessé váljon, ami aztán kontinenseken át vonzott és taszított. Valamelyikünk szinte mindig idegenben volt, vagy együtt voltunk idegenek máshol. Mára már egymásnak is idegenek vagyunk talán. Egy jó ideje mindig zárva találok a lépcsőhöz vezető ajtót, mikor hazamegyek. Azért remélem, egyszer majd el tudom neked mondani, hogy legutóbb megint veled álmodtam.

MINDEN OLYAN DRÁGA ITT

Vercz Dávid

Amikor egyetemista voltam, hangulatos – de főleg olcsó – kocsmákba jártunk sörözni. A pultoslánnyal szóba elegyedni, ingyen Unicumot inni, filléres gyrost enni. Közben arról beszélünk, mi lesz, ha majd bejön az Élet. Ugyanúgy itt fogunk sörözni délelőtt, s közben megbeszéljük majd, kinek hogy megy a biznisz. De most még nincs pénzünk. Úgy éreztük, hogy minden olyan drága itt. Az albérlet, a rezsi, a jegyzetek, és a párizsis zsemle is. Akkor döbbsentünk rá, hogy mennyire gazdagok vagyunk, amikor kiléptünk a sörözőből, és megláttuk a hajléktalant az utca kövén. Kezében táblát tartott egy felirattal: Itt aludni tudok, de élni nem!

CSEHSZLOVÁKIA

Pesák Paula

Anya sírt és azt mondta, elutaztál Csehszlovákiába dédimama után. Furcsa mód mégis itt hagytál mindent: cipőt, kabátot, még az útleveledet is. Mire iskolás lettem, már nem hittem a mesékben, ennek ellenére órák után néha a pályaudvarra mentem, és vártam a prágai gyorst, hátha rajta leszel. Amikor bemondták a hírekben Csehszlovákia felbomlását, sírtam, úgy éreztem, elvettek tőlem valami fontosat. Egy hónapja anya is elutazott. A temetés napján kimentem a Keletibe. Hosszan néztem a prágai járat után, ahogyan tovadöcög a végtelen síneken. Titkon reménykedek benne, amikor megérkezett, te ott vártál rá a peronon, és kézen fogva mentetek tovább Csehszlovákiába, az örökkévalóságba.

SEGÉLYHÍVÓ

Vida Mónika

Üdvözetem, jó napot! A segítségüket szeretném kérni. 20 éve vagyok szingli, önálló, független. Szeretõ, hû, õszinte társamat keresem, aki szívesen hozna nekem reggelente kávé vagy teát a Móriczról, munka után eljönne velem a Margit hídra vagy a Lánchídra (szabadon választható) sétálni és hajókat számolni. Hétfvégéken elkísérne a Margitszigetre kacsát etetni és piknikezni. Örökbe fogadna velem egy szurikátát az állatkertben, bátran felülne velem a Budapest Eye-ra, versenyezne velem a mozgólépcsõkön, integetne a Nyugatiban. A legfontosabb pedig: úgy bánna velem, hogy én legszívesebben a Hõsök terére kívánnám, a többi hõs közé.

SZERVEZŐ

STRATÉGIAI PARTNEREK

POKET

PRINT & SHOP A row of social media icons including Facebook, Instagram, and Twitter.

POKET